

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v plénu složeném z předsedy Pavla Rychetského (soudce zpravodaj) a soudkyň a soudců Ludvíka Davida, Jaroslava Fenyka, Josefa Fialy, Jana Filipa, Jaromíra Jirsy, Tomáše Lichovníka, Vladimíra Sládečka, Radovana Suchánka, Pavla Šámala, Kateřiny Šimáčkové, Vojtěcha Šimíčka, Milady Tomkové a Jiřího Zemánka o ústavní stížnosti

adrese _____, zastoupené Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem, sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti usnesení vlády ze dne 30. září 2020 č. 957, o vyhlášení nouzového stavu pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru /označovaný jako SARS CoV-2/ na území České republiky na dobu od 00:00 hodin dne 5. října 2020 na dobu 30 dnů, vyhlášenému pod č. 391/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 30. září 2020 č. 958, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 392/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 8. října 2020 č. 995, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 399/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 8. října 2020 č. 996, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 400/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 8. října 2020 č. 997, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 401/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 12. října 2020 č. 1021, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 407/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 12. října 2020 č. 1022, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 408/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 19. října 2020 č. 1074, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 421/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 21. října 2020 č. 1078, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 424/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 21. října 2020 č. 1079, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 425/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 21. října 2020 č. 1080, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 426/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 30. října 2020 č. 1108, o prodloužení nouzového stavu v souvislosti s epidemií viru SARS CoV-2, vyhlášenému pod č. 439/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 30. října 2020 č. 1111, o změně krizového opatření vyhlášenému pod č. 442/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 30. října 2020 č. 1112, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 443/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 30. října 2020 č. 1113, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 444/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 30. října 2020 č. 1116, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod

č. 447/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 2. listopadu 2020 č. 1142, o změně krizového opatření vyhlášeného pod č. 444/2020 Sb. a krizového opatření vyhlášeného pod č. 447/2020 Sb., vyhlášenému pod č. 452/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 16. listopadu 2020 č. 1190, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 463/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 16. listopadu 2020 č. 1191, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 464/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 16. listopadu 2020 č. 1192, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 465/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 20. listopadu 2020 č. 1195, o prodloužení nouzového stavu v souvislosti s epidemií viru SARS CoV-2, vyhlášenému pod č. 471/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 20. listopadu 2020 č. 1196, o změně krizových opatření, vyhlášenému pod č. 472/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 20. listopadu 2020 č. 1197, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 473/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 20. listopadu 2020 č. 1198, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 474/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 20. listopadu 2020 č. 1199, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 475/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 20. listopadu 2020 č. 1200, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 476/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 20. listopadu 2020 č. 1201, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 477/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 30. listopadu 2020 č. 1262, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 498/2020 Sb., usnesení vlády ze dne 30. listopadu 2020 č. 1263, o přijetí krizového opatření, vyhlášenému pod č. 499/2020 Sb., za účasti vlády, jako účastnice řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

1. Ústavní stížností označenou jako „směřující proti jinému zásahu ze strany vlády ČR – omezení základních práv a svobod, spojená s návrhem na vyslovení neústavnosti vládních opatření přijatých v souvislosti s nouzovým stavem“, jež byla Ústavnímu soudu doručena dne 8. 12. 2020 a doplněna podáním ze dne 10. 12. 2020, odstraňujícím nepřesnost v označení osoby stěžovatelky, stěžovatelka brojí proti v záhlaví uvedeným usnesením vlády, jimiž bylo podle čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, rozhodnuto o vyhlášení nouzového stavu nebo o prodloužení doby, na kterou byl nouzový stav vyhlášen, a usnesením vlády, jimiž bylo podle § 5 písm. a) až e) a § 6 odst. 1 zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), ve znění zákona č. 430/2010 Sb., rozhodnuto o krizových opatřeních.
2. Ústavní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny předpoklady projednání ústavní stížnosti stěžovatelky stanovené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).
3. Usnesení vlády, kterým byl vyhlášen (či prodloužen) nouzový stav, je *ad hoc* rozhodnutím, které nemá právně normativní obsah, představuje primárně akt vládnutí politického charakteru a Ústavní soud by ho mohl zrušit jen v případě, byl-li by v rozporu se základními principy demokratického právního státu a znamenal-li by změnu podstatných náležitostí demokratického právního státu (usnesení ze dne 22. 4. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 8/20, body 25 až 27; všechna v tomto usnesení citována rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Usnesení vlády o přijetí krizového opatření, mají-li povahu normativního aktu, jak je tomu v případě napadených usnesení vlády, zase představují právní předpisy *sui generis*, jejichž zrušení se fyzická nebo právnická osoba nemůže domáhat bez toho, aby byla vůči ní použita. Návrh

na zrušení právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení může fyzická nebo právnická osoba podat jen za podmínek uvedených v § 74 zákona o Ústavním soudu. Musí tedy jít o (akcesorický) návrh podaný spolu s ústavní stížností, přičemž uplatněním tohoto právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení by musela nastat skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti (usnesení sp. zn. Pl. ÚS 8/20; usnesení ze dne 5. 5. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 10/20).

4. Ústavní stížnost podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky slouží k ochraně před zásahem orgánu veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatele. Tento zásah musí být „osobní, akutní a bezprostřední“. Zákon o Ústavním soudu nezná tzv. *actio popularis* (neboli žalobu ve veřejném zájmu), kterou by mohl podat i někdo, koho se zásah orgánu veřejné moci bezprostředně nedotýká. Ústavní stížnost nelze podat, nedojde-li k bezprostřednímu porušení základních práv stěžovatele vůbec nebo k němu dojde pouze obecně, tj. nekonkrétně, nebo neindividualizovaně [usnesení ze dne 8. 12. 1994 sp. zn. II. ÚS 178/94 (U 22/2 SbNU 259)]. Z uvedeného rovněž vyplývá, že mezi napadeným rozhodnutím, opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci a tvrzeným porušením základních práv musí existovat jasný příčinný vztah (kauzalita). Není totiž úkolem Ústavního soudu přezkoumávat činnost či nečinnost orgánů veřejné moci v obecné rovině, natož se k ní pouze v obecné či dokonce politické rovině vyjadřovat (usnesení ze dne 3. 11. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 99/20, bod 10).

5. Přestože stěžovatelka uvádí, že brojí proti „jinému zásahu“ spočívajícímu v omezení jejích základních práv a svobod napadenými usneseními vlády, z obsahu ústavní stížnosti vyplývá, že brojí proti těmto usnesením vlády jako normativním aktům, jejichž přezkum není možný mimo řízení o zrušení zákonů nebo jiných právních předpisů podle § 64 a násl. zákona o Ústavním soudu. Na tomto obsahovém posouzení nic nemění ani ta část argumentace, v níž stěžovatelka shrnuje dopad regulace obsažené v krizových opatřeních do jednotlivých sfér jejího života, neboť z ní nelze dovodit existenci výše uvedeného individualizovaného zásahu orgánu veřejné moci, proti němuž by fyzická nebo právnická osoba byla oprávněna podat ústavní stížnost. Za této situace tak není splněna podmínka návrhového oprávnění podle § 74 zákona o Ústavním soudu.

6. Z těchto důvodů Ústavní soud podle § 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu odmítl ústavní stížnost stěžovatelky jako návrh podaný někým zjevně neoprávněným. Tím se staly bezpředmětnými jak její návrh, aby Ústavní soud podle § 39 zákona o Ústavním soudu rozhodl o naléhavosti věci, tak i otázka případného přesahu vlastních zájmů stěžovatelky, která by jinak mohla mít význam pro posouzení přípustnosti ústavní stížnosti podle § 75 odst. 2 písm. a) téhož zákona. V souladu s čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. c) rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014 č. Org. 24/14, o aťahování působnosti, publikovaného jako sdělení Ústavního soudu č. 52/2014 Sb., Ústavní soud rozhodl o odmítnutí ústavní stížnosti v plénu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2020

Pavel Rychetský v. r.
předseda Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Chmelová

